

TORNAI JÓZSEF

Odaszögezve

*Nappali éjszaka, egy sörözőben. Várod.
Ülsz, iszol valamit, megtörténik a
semmi. Remegsz és zilálsz és izzadsz,
vársz az egész testeddel. A sors is
vár. Odaszögezve. Irgalmas várás.
Az örök lehetőség. Tébolyodottságod
napja fölkel, lassan emelkedik.*

Az emlék sárga szemei

*Gyorsan érik az emlék sárga
szemeiben az évszak. Meddig
látom még a telihold
kohójában megolvadni
a szád?
Átúsztam hozzád
a félelem partjai közt, te csak
a nevetésemet
foghattad karjaidba.
Borbolyát, fűszeres szarkalábat
szórtál az ölembe. Hosszan nyúlik a hegyek
fátylai felé az árnyam,
holnapra nem lesz más csak
az üresség tündöklése
a hínár városaiba akadt
hajadon.*

Halhatatlanság

*Szeretnéd tisztázni. Azt mondják:
archetípus. Ósképe, minek?
Egy más időben történt, hogy megharapta
a szád. Szép, persze. Enélkül nem merülnél
le a mélységbe. Ez nem elég, vannak*

*belsőbb üzenetei, titkosan odasúgja
a fájdalomdrák: most itt az édesség.
Es jön, van nevet, villog: csupa érett
méz. Nem beszél, és éjjel fölébreds:
mit is mondott? Már temetnek a hullámok.
Elveszítesz mindent, tudod. De
a két melle halhatatlan.*

Az igazi Ofélia

*Az igazi Ofélia te vagy, újra
a némaság éjfélebe elsodort szerelmem,*

*az igazi Ofélia, a mindenségben izzó
gyász- és termékenység-oltár,*

*az igazi Ofélia, a teremtés nárcisz-tengere
és véres elpusztulása,*

*az igazi Ofélia, a harsogó, magábahúzó
örvény zöld habú, cápauszonyú forgóhulláma,*

*az igazi Ofélia, kinek az ingovány
szépsége elveszi az eszt,*

*az igazi Ofélia, ki eldobja gyermek-hálóját,
lerakja a mélybe a férfi-záró varsát
és megragadja a kényes szigonyt,
hogy eltalálja vele a tudat szikláit alatt köröző
gyönyör- és öldöklés-démonokat,*

*az igazi Ofélia te vagy, szent
húsvéti fényekben kivirágzott és a halál
fátylaiban újra elúszó szerelmem.*